

π. Ανδρέας Κονάνος: Μην πιέζεις κανέναν· μην ενοχλείς τους άλλους

/ [Θεολογία και Ζωή](#)



Άσε το παιδί σου, άσε τον άντρα σου, άσε τη γυναίκα σου, άσ' τους όλους ήσυχους να κάνουν τις επιλογές τους, να πάρουν τις αποφάσεις τους.

Μην πιέζεις κανέναν. Μην ενοχλείς τους άλλους. Το μεγάλο πρόβλημά σου είναι ακριβώς αυτό. Έχεις μεταθέσει το πρόβλημά σου στους άλλους και δεν κοιτάς μέσα σου. Δεν σου φταίει κανένας για την ευτυχία που δεν έχεις.

Δεν σου φταίει κανένας για τη μιζέρια που κουβαλάς. Δεν σου φταίει κανένας για το κενό που υπάρχει στην ψυχή σου. Διαρκώς λες: «Μου φταίει το ένα, μου φταίει το άλλο». Αν είναι δυνατόν να σου φταίει ο ένας κι ο άλλος. Εσύ σου φταις.

Μου φταίω εγώ. Το πρόβλημα είναι δικό μου. Κάτι δικό μου έχω, που με βασανίζει.

Αν είναι δυνατόν, η ευτυχία η δική μου να εξαρτάται από το τι θα κάνει το παιδί

μου ή η γυναίκα μου ή ο άντρας μου ή ο γείτονάς μου. Δηλαδή, για να γίνω εγώ ευτυχισμένος, θα πρέπει ν' αλλάξουν οι άλλοι; Πιστεύω να καταλαβαίνεις τον παραλογισμό αυτής της απαίτησης.

Καθένας παίρνει τις δικές του αποφάσεις, κάνει τις δικές του επιλογές, έχει τη δική του ωριμότητα, τη δική του ώρα. Εσύ να 'σαι εντάξει με τον εαυτό σου και να το παραδέχεσαι. Να πεις: «Δεν φταίει το παιδί μου. Δεν φταίει ο άντρας μου. Δεν φταίει η γυναίκα μου. Εγώ φταίω που δεν έχω καλή σχέση με τον εαυτό μου, με την ψυχή μου, με τον Θεό μου».

Δεν έχω καλή σχέση με τον Θεό. Και έπειτα, για να 'μαι εγώ ευτυχισμένος, ζητώ απ' τους άλλους να αλλάξουν. «Κάνε αυτό, να σε δω να χαρώ». Θα χαρείς αν με δεις να αλλάζω με το ζόρι; Και τι θες να 'χεις δίπλα σου; Τι είναι ο άλλος; Ενα μπιμπελό; Ενα παιχνιδάκι που το παίρνεις από δω και το βάζεις εκεί, κι ευχαριστιέσαι; Μα το παιδί σου και ο άνθρωπός σου δεν είναι κτήματά σου. Εχουν τη δική τους προσωπικότητα, την ψυχή τους ανεξάρτητη και ζητούν τον δικό τους ζωτικό χώρο. Και ελευθερία.

Πάρ' το απόφαση: δεν μπορείς να ελέγχεις τους άλλους. Και μη γυρίσεις να μου πεις: «Ναι, εσύ τα λες αυτά επειδή δεν έχεις δικές σου τέτοιες υποχρεώσεις και γι' αυτό είσαι χαλαρός». Οχι, δεν το λέω γι' αυτό. Το λέω επειδή έχω δει πολλούς έγγαμους ανθρώπους, παντρεμένους, που ζουν φυσιολογικά. Εχω δει μάνες και πατέρες οι οποίοι αγαπούν πολύ τα παιδιά τους, θέλουν πολύ τη διόρθωσή τους, την επιστροφή κι αλλαγή τους. Μα σέβονται απεριόριστα τα παιδιά τους. Κι έχουν καταλάβει αυτοί οι γονείς ότι δεν μπορείς ν' αλλάξεις τον άλλον με φωνές. Πάρ' το απόφαση: δεν αλλάζει ο άλλος με τις φωνές σου. Αλλά και αν τον αλλάξεις, αυτή η αλλαγή θα 'ναι πρόσκαιρη και θα 'χει μέσα της κάτι το πιεστικό. Και η πίεση αυτή θα βγει κάπου αλλού. Δεν αλλάζει έτσι ο κόσμος.

Ασε το παιδί σου ήσυχο. Πες του το σωστό. Εννοείται. Θα το πεις μία, θα το πεις δύο, θα το πεις τρεις. Μετά; Τι θα κάνεις. «Οχι, εγώ θέλω να τον δω ν' αλλάζει τώρα». Αυτό είναι μια δική σου ανάγκη. Παραδέξου το. Είναι δική σου ανάγκη να κάνεις τον κόσμο όπως εσύ τον θέλεις. Αρα έχεις δικό σου θέμα.

Του π. Ανδρέα Κονάνου – Από την Ορθόδοξη Αλήθεια

Πηγή: imama.gr